

Rurfus verò partes huius parui in alias, rurfus hæ in alias. Necesse enim illud est: siquidem si in minima infinita magnum totum secari necesse sit, parua autem per hypothefin semper diuidentur, quoniam definita sunt mediante diuisione, & hoc modo etiam necesse fuerit diuisionem infinitam non desinere. Manifestum igitur est, rationem parui, magnique in eo non consistare, quod paruum definitas obtineat partes, magnum verò indefinitas subeat diuisiones, ita vt proprie illi, qui hoc pacto definiunt, minimum illud & insecabile abdicere, repudiarique videantur, cum ne paruum quidem hoc aufint appellare. Siquidem, quemadmodum offendimus, paruum omne secabile existat: paruo enim minus quiddam esse semper poterit, etiã si paruum finitis sectionibus diuidi concedatur, nihilò minus paruo si minus semper capiatur, diuisio nunquam cessabit. At verò si quis propterea quòd in numeris, quod paucum dicitur, finitam diuisionem obtineat, eo modo definiendam quoque in lineis paruitatem existimet, perridiculis arbitrabitur. In numeris enim ex insecabilibus vnitatibus coagmentatio fit, atque in his principium quoddam est, & paucitas: definita verò super Itadio, definito tempore quippiam, super infinitis, infinitaque attingens res vt moueatur necesse fuerit: & præterea si quod celerius mouetur tempore æquali maius spatium conficit quàm tardius, motio verò animi celerissima, perniciosissimaque est, quæ aliud tamen nihil sit, quàm numeratio: numerabit igitur tempore finito, infinita. Zenon id, quod potentia est, in id, quod actu dicitur, transmutans, absurda hæc conclusit. Hoc sophisma Philosophus ita dissoluit, inquit, Non finito tempore, infinitas partes stadij, id quod super eo fertur, cõtingit, sed fertur quoque tempore infinito. Nam quo pacto stadium, eodem tempus quoque infinitum dicitur, atque finitum: & quemadmodum tempus finitum est ob extrema quibus clauditur, ita longitudo quoque stadij, & quemadmodum tempus diuisionis gratia infinitum appellari consuevit, ita magnitudo etiam infinita dicitur ob diuisionem. Zeno ita paralogismo vsus, aliter finitatem temporis, aliter stadij accepisse videtur. Tempus enim quod est ab ortu Solis vsque ad occasum, cum quemadmodum longitudo, secabile sit, in partes infinitas, finitum sumit esse propter terminos, non verò ad modum similem stadium quoque extremis finitum constituitur. Proinde etiã inquit philosophus numerate non est ita singulas percurrere partes magnitudinis percensendo; si fortè quis putet animum quodlibet infinitarum partium attingere: qui enim posset fieri vt tantillo tempore actu infinita attingeret? Motio enim animi non ita continua est, neque in subiecto aliquo continuo, quemadmodum quod loco cietur: & tamen si concedatur animum moueri modo quodam, tamen motus is numeratio non esset, cum sit enumeratio non continua, sed quiete etiam quadam intercedente progrediat. Sed admodum ridiculum est, cum rationem soluere quampiam non possit, se imbecillitati ingenij mancipare, & infirmitate animorum incitatos, in grauiores errores immergi. Quod vero dicitur de symmetris lineis: ternarij enim, nisi quis dualitate fortè dixerit, vel vnitate, nõ appellamus numeros, sed principia numerorũ, hæc impariũ, illã verò pariũ. Numerus etiã quilibet finitas habet diuisiones, in magnitudine verò res non ita habet. Nam

Α σιν, καὶ πάλιν ἢ εἰς ἄπειρον ἕστη διαίρεσις, ὡς τε φανερὸν ὅτι καὶ ἐν τούτῳ λέγεται τὸ μέγεθος καὶ μικρὸν, τῷ πεπερασμένῳ μὲν τὸ ὀλίγον, ἄπειρος δὲ τὸ μέγα διαίρεσις ἔχον. αἰς ἐκείνοισι δοκεῖν λέγειν, ἐμβαλλόντας τὸ ἀμερές ἐκείνου κατὰ τὸν εἰς τὸ μηδὲ μικρὸν λέγεσθαι, εἴπερ ἔστιν, ὡς δεικνυμένῳ, καὶ τὸ μικρὸν διαίρεσθαι. μικρὸν γὰρ μικρότερον κατ' ὄσον ἔρχομαι ἕσθαι, καὶ εἰ πεπερασμένῳ τὸ ὀλίγον ἕξει τὰς διαίρεσις. διὰ οὗτο τῷ λαμβάνειν δὴ μικρότερον, καὶ μικρότερον τῷ ποσότηρον ἄπειρον ἔσονται αἱ διαίρεσις. εἰ δὲ ὅτι καὶ ἐν ἀριθμοῖς τὸ ὀλίγον πεπερασμένῳ ἔχει διαίρεσις, καὶ ἐν γαμμαίης τις ἀξίωσι τὸ μικρὸν δὴ ἴσθαι, ἀκεῖ μὲν γὰρ ἕξ ἀμερῶν τε, δηλαδὴ τῷ μονάδων, ἢ γήμισι, καὶ ὅτι πὶ ὅτι ἀριθμῶν ἀρχὴ ὄναι, καὶ τὸ ὀλίγον περιεργεῖται. τεία γάρ· εἰ μὴ τις λέγοι τιμὴν δυάδα, ἢ τιμὴν μονάδα οὐχ ὡς ἀριθμοῖς ἀλλ' ὡς ἀρχαῖς ἀριθμῶν, τιμὴν μὲν τῷ περιεργῶν, τιμὴν δὲ δυάδα τῷ ἀρίτων, καὶ πῶς ὁ μὴ ἄπειρος ἀριθμῶς πεπερασμένῳ ἔχει τὰς διαίρεσις· ὅτι δὲ τῷ μεγάλων οὐχ ὁμοίως. τὰ γὰρ μέγιστα ὅτι τιμὴν κατὰίρεσιν ἔχει τιμὴν ἀπειρίαν, ὡς ἐν τῇ φησικῇ ἔλεγχον· οἱ δὲ ἀριθμοῖ, ὅτι τιμὴν αἰῶνισιν. ὅθεν ὅτι μὲν τῷ ἀριθμῶν, τὸ ὀλίγον ὄρεται, τὸ δὲ πολὺ ἄπειρον ἔστιν ὅτι δὲ τῷ μεγάλων, τὸ μὲν πολὺ ὄρεται

B
C
D